

STEVE BERRY

ČTRNÁCTÁ KOLONIE

STEVE BERRY

ČTRNÁCTÁ
KOLONIE

2017

Copyright © 2016 by Steve Berry
Translation © 2017 by Hana Pernicová

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE 14th COLONY,
vydaného nakladatelstvím Hodder & Stoughton, Londýn 2016,
přeložila Hana Pernicová
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Zuzana Pernicová
Korektura: Iveta Muchová, Milena Nečadová
Obálka: Rajka Marišinská
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Dušan Žárský
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v květnu 2017

ISBN 978-80-7498-214-9

Našim Kachňatům:
Larrymu a Sue Begynovým,
Bradovi a Kathleen Charonovým,
Glennovi a Kris Coxovým, Johnu a Esther Garverovým,
Peteru Hedlundovi a Leah Barnaové,
Jamiemu a Colleen Kellyovým,
Marianně McLoughlinové, Terrymu a Lee Morseovým,
Joe Perkovi, Diane a Alexu Sherwoodovým,
Fritzovi a Debi Stroblovým,
Warrenu a Taisley Westonovým

PODĚKOVÁNÍ

Upřímně děkuji řediteli vydavatelství Macmillan Johnu Sargentovi, Sally Richardsonové, která šéfuje nakladatelství St. Martin's Press, a svému vydavateli Andrewu Martinovi. Rovněž jsem nesmírně zavázán Hectoru DeJeanovi z oddělení propagace, Jeffu Dodesovi a všem ostatním z oddělení marketingu a prodeje – především Paulu Hochmanovi a pravé čarodějce v oboru paperbacků Jen Enderlinové. Děkuji Davidu Rotsteinovi za obálku, Stevenu Seighmanovi za skvělou grafickou úpravu a také Mary Beth Rocheové s jejím týmem z oddělení audia.

Jako vždy se v úctě skláním před skvělou prací Simona Lipskara.

A díky vám, moje redaktorko Kelley Raglandová.

Zvláštní uznání si zaslouží Meryl Mossová a její vynikající tým zajišťující propagaci (zvláště Deb Zipfová a JeriAnn Gellerová), Jessica Johnsová a Esther Garverová, které pečují o hladký chod společnosti Steve Berry Enterprises, plukovník Barry King za pomoc ohledně vojenské výzbroje, Hayden Bryan z episkopálního kostela svatého Jana, který mi zprostředkoval kontakty a byl mi průvodcem, a Doug Scofield za to, že mě obeznámil s Matem bláznů.

A samozřejmě děkuji své ženě Elizabeth, protože je prostě báječná.

V roce 2013 jsme s Elizabeth pro fanoušky uspořádali plavbu po Dunaji. Trochu jsme se báli toho, že budeme osm dní pobývat ve stísněných prostorách malé říční lodi se skupinou úplně cizích lidí. Ta představa by znervóznila asi každého. Ale nakonec se z výletu vyklubal nádherný zážitek a vynesl nám dvacet nových přátel. Tu a tam jsme někde zakotvili a zašli si prohlédnout různá místa. Elizabeth vždy kráčela v čele s oranžovým pádlem a my se hrnuli v houfu za ní. Brzy jsme jí začali přezdívat Mára Kachna a z nás se tím pádem stala Kachňata. Od té doby jsme skoro ke všem těm dvaceti Kachňatům zavítali na návštěvu, k některým i vícekrát. Některé postavy v této knize dokonce nesou jejich jména. Vy, na které se nedostalo, netruchlete – i váš čas přijde.

Takže tuto svoji knihu věnuji Kachňatům.

Já a Elizabeth se mezi ně hrdě počítáme.

*Funkční období prezidenta a viceprezidenta
skončí v poledne 20. ledna.*

– ÚSTAVA USA,
DVACÁTÝ DODATEK

PROLOG

VATIKÁN
PONDĚLÍ 7. ČERVNA 1982

Ronald Reagan věděl, že ho sem přivedla ruka Boží. Jak jinak si to vysvětlit? Před dvěma lety se potřetí ucházel o republikánskou nominaci na úřad prezidenta a svedl v primárkách tvrdý boj s deseti konkurenty. Vyhrál a poté v prezidentských volbách porazil úřadujícího demokratického prezidenta Jimmyho Cartera ve čtyřiačtyřiceti státech. Před čtrnácti měsíci na něj byl spáchán atentát a on se stal prvním americkým prezidentem, který střelecký útok přežil. A nyní stál zde, v papežově soukromé pracovně ve třetím poschodí Apoštolského paláce, a vůdce téměř miliardy katolíků na něj čekal, aby si spolu pohovořili.

Když Reagan vešel, užasl nad střídmým zařízením pracovny. Okna, odkud se papež každou neděli modlí společně s tisícihlavými davy poutníků na Svatopetrském náměstí, byla na ochranu před letním sluncem zatažena těžkými závěsy. Nábytku se uvnitř nacházelo poskrovnu; dominoval prostý dřevěný psací stůl, k jehož delším stranám byla přistavena vždy dvě polstrovaná křesla s vysokými opěradly. Stůl

zel prázdnotou až na zlaté hodiny, krucifix a koženou psací podložku. Na mramorové podlaze pod ním zářil barvami orientální kobereček.

U stolu stál Jan Pavel II. v bílé papežské sutaně. Reagan si s ním v posledních měsících tajně vyměnil přinejmenším tucet dopisů. Doručovali si je prostřednictvím zvláštních pověřenců a oba v nich vyjadřovali obavy z jaderných zbraní a z kritické situace ve východní Evropě. Sověti před sedmi měsíci vyhlásili v Polsku výjimečný stav a utlali veškeré debaty o reformách. Spojené státy zareagovaly vyhlášením sankcí jak proti Sovětskému svazu, tak proti polské loutkové vládě. Odvetné opatření mělo zůstat v platnosti, dokud nedojde k ukončení výjimečného stavu, propuštění všech politických vězňů a obnovení dialogu. Aby se Reagan Vatikánu zavděčil, zaslal papeži po zvláštní pověřenkyni stohy tajných zpravodajských informací ohledně Polska. Chtěl mít jistotu, že papež bude plně informován, i když to nejspíš byl i předtím.

Jedno Reagan věděl bezpečně.

Zdrženlivý kněz, který díky svému postavení patřil mezi nejvlivnější lidi světa, sdílel jeho přesvědčení, že se Sovětský svaz zhroutí.

Potrásli si rukou, prohodili pár zdvořilostních frází a zapózovali fotografům. Poté mu Jan Pavel pokynul, aby se usadil proti sobě u stolu. Z obrazu na zdi na ně starostlivě shlížela madona. Fotografové a tajemníci vyklidili pole a zavřeli za sebou. Papež a prezident Spojených států poprvé v historii osaměli. Reagan o toto mimořádné privilegium požádal a Jan Pavel nic nenamítal. Na přípravách soukromého rozhovoru se nepodílel žádný personál; potřebné podklady v tichosti vypracovala Reaganova zvláštní pověřenkyně.

Oběma mužům bylo jasné, co je cílem jejich setkání.

ČTRNÁCTÁ KOLONIE

„Půjdu rovnou k věci, Vaše Svatosti. Chci ukončit Jaltskou dohodu.“

Jan Pavel přikývl. „Já také. Je založena na nelegitimním konceptu. A byla to obrovská chyba. Odjakživa věřím, že jaltské dělicí linie je třeba zrušit.“

V tomhle odhadla Reaganova zvláštní pověřenkyně papeže správně. Schůzka v Jaltě se uskutečnila v únoru 1945. Stalin, Roosevelt a Churchill se naposledy společně sešli, aby rozhodli, jak bude vypadat poválečné uspořádání a rozdělení moci v Evropě. Narýsovali hraniční linie – některé podle vlastního uvážení, jiné ve snaze vyjít vstříc Sovětům. K ústupkům patřila i dohoda, že Polsko zůstane v sovětské sféře. Stalin přislíbil, že v zemi proběhnou svobodné volby, ale samozřejmě k nim nedošlo a od té doby v zemi vládli komunisté.

„Jalta, to bylo čistě umělé rozdělení,“ pokračoval Jan Pavel. „Mně i miliónům dalších Poláků se hluboce přičilo, že jí naše vlast padla za oběť. V druhé světové válce jsme bojovali a umírali, ale nikdo na nás nebral ohled. Máme za sebou čtyřicet let brutální nadvlády, nejprve nacistické a potom sovětské.“

„Věřím, že cestou k ukončení Jalty je hnutí Solidarita,“ řekl Reagan.

Díky Solidaritě, odborové organizaci v gdaňských loděnicích, která se jako vůbec první vymkla zpod kontroly komunistů, vznikla přede dvěma lety v železně oponě trhlina. Nyní Solidarita sdružovala přes devět miliónů Poláků, třetinu pracovníků v zemi. V jejím čele stál obyčejný elektrikář Lech Wałęsa. Vydobyla si vliv, moc a popularitu – a to do té míry, že loni v prosinci vyhlásila vláda stanné právo, aby ji potlačila.

„Dělají chybu, když se snaží Solidaritu rozdrtit,“ konstato-

val Reagan. „Není možné nechat nějakou organizaci šestnáct měsíců existovat, a jakmile se uchytlí, zčistajasna změnit kurz a chtít ji postavit mimo zákon. Vláda přecenila svoje síly.“

„Opakovaně se na polské úřady obracím s nabídkami,“ odvětil papež. „O budoucnosti Solidarity a ukončení stanného práva musíme zahájit rozhovory.“

„Proč s nimi vést boj?“

Reagan sledoval, jak papež zareaguje. Jeho zvláštní pověřenkyně naléhala, ať tohle téma při rozhovoru nadnese – že to Vatikán zaujme.

Papež se pousmál. „Chápu. Když je necháme být, popudí proti sobě lid ještě víc. Proč jim v tom bránit?“

Reagan přitakal. „Jakákoli akce namířená proti Solidaritě je jako rakovina. Nechme ji bujet. Hnutí Solidarity s každou vládní kritikou sílí. K tomu, aby se udrželo při životě, potřebuje jediné peníze a Spojené státy jsou připraveny mu je poskytnout.“

Papež souhlasně pokýval hlavou a zřejmě o Reaganově návrhu uvažoval. Ten dalece překračoval meze ochoty Reaganova politického aparátu. Americké ministerstvo zahraničí tuto taktiku zásadně odmítalo a tvrdilo, že polský režim je stabilní, pevný a oblíbený. Podobně hodnotilo i Moskvu a Sovětský svaz.

Šeredně se ale pletlo.

„Tlak zevnitř každým dnem sílí a Sověti si s ním nevědí rady,“ pokračoval Reagan. „Komunismus není stavěný na to, aby čelil odlišným názorům jinak než naháněním strachu a násilím. Morálku Moskva uznává, jen když prospívá její agendě. Komunisté si pro sebe vyhradili právo na zločin. Právo lhát. Podvádět. Dělat, co se jim zlíbí. Žádný takový re-

ČTRNÁCTÁ KOLONIE

žim ještě nikdy nepřežil. Nevyhnutelně se zhroutí.“ Odmlčel se a pak dodal: „Ale my to můžeme upíšíť.“

Jan Pavel přikývl. „Strom je prohnílý, stačí jím pořádně zatřást a shnilá jablka opadají. Komunismus je zlo. Upírá lidem svobodu.“

Také o tomto papežově názoru se Reagan od své zvláštní pověřenkyně doslechl a doufal, že ho uslyší i na vlastní uši. Ještě nikdy se nestalo, aby papež a prezident společně zosnovali podobné spiknutí, a ani jeden z nich se k němu nehodlal přiznat. Církev se navenek zříká zasahování do politiky a krátce předtím to potvrdila, když Jan Pavel pokáral kněze vzdorujícího jeho příkazu vzdát se vládní funkce. To ovšem neznamená, že by byla lhostejná k útlaku, zvláště když se odehrává v takové blízkosti. To byl další důkaz zásahu shůry. Vichr dějin se zaměřil na Polsko právě v okamžiku, kdy na stolci svatého Petra poprvé po 450 letech neseděl Ital, ale zrovna Polák.

Ani scenárista by to nevymyslel lépe.

Sovětský svaz se ocitl na prahu velké revoluční krize. Reagan ji cítil ve vzduchu. Ani sovětský lid není imunní vůči revoltě a Poláci by se mohli stát pákou, která chod událostí uvede do pohybu. Zní to jako fráze, ale v tomto případě platila beze zbytku. Padne jedna kostka domina – a padnou všechny. Československo, Bulharsko, Maďarsko, Rumunsko a všechny ostatní sovětské satelity. Celý východní blok. Budou odpadávat jeden po druhém.

Tak proč do toho domina nešťouchnout?

„Něco vám povím,“ řekl Janu Pavlovi. „Jednou se mě ptali, jak poznám komunistu. Odpověď je snadná. Je to člověk, který čte Marxe a Lenina. Ale jak se pozná *antikomunista*?“

Udělal pauzu. „Je to člověk, který Marxovi a Leninovi rozumí.“

Papež se zasmál.

Byla to ale pravda.

„Svolil jsem k soukromému rozhovoru,“ řekl papež, „protože jsem chtěl, abychom si promluvili od srdce. Myslím, že dozrál čas. A tak se vás musím ze všeho nejdříve zeptat, jaké střely s plochou dráhou letu zamýšlíte rozmístit v Evropě. Řídíte v Americe dosud nevídanou vlnu přezbrojování a investujete do ní miliardy dolarů. Vzbuzuje to ve mně obavy.“

Reagana jeho zvláštní pověřenkyně před touto výtkou varovala, takže měl připravenou odpověď. „Na celém světě byste nenašel člověka, který nenávidí válku a jaderné zbraně víc než já. Mým cílem je mír a odzbrojení. Ale abych toho dosáhl, musím použít nástroje, které mám k dispozici. Ano, přezbrojujeme armádu. Ale nedělám to kvůli větší síle Ameriky – dělám to, abych dohnal Sovětský svaz k bankrotu.“

Neuniklo mu, že Jan Pavel zpozorněl.

„Máte pravdu, stojí nás to miliardy. Jenže Sovětům nezbývá než držet s námi krok a utrácet stejné sumy, ne-li ještě víc. Rozdíl je v tom, že zatímco pro nás jsou ty výdaje dlouhodobě udržitelné, pro ně nikoli. Když ve Spojených státech utrácíme na vládní projekty, peníze se nám prostřednictvím mezd a zisku vrací do ekonomiky. Když utrácí Sověti, tak svou pokladnu vysávají. Neexistuje tam volný trh. Peníze odcházejí, ale nevracejí se. Mzdy jsou stanoveny úředně a zisky jsou regulovány, takže Sověti musejí neustále generovat peníze na placení účtů. My ty svoje recyklujeme. Nedokážou s námi držet tempo a každoročně investovat rubl za každý náš dolar. Zhroutí se zevnitř.“

ČTRNÁCTÁ KOLONIE

Papeže to viditelně zaujalo.

„Komunismus nikdy nezískal legitimitu založenou na podpoře veřejnosti. Udržuje se u vlády silou a tu podepírá vyvoláváním strachu. Čas pracuje proti němu a celý svět zrovna tak, protože se změnil. Komunismus není nic než moderní forma nevolnictví – nenacházím na něm oproti kapitalismu žádné výhody. Uvědomujete si, Vaše Svatosti, že v Sovětském svazu vlastní auto ani ne jedna rodina ze sedmi? Když si někdo chce koupit osobní vůz, čeká na něj deset let. Povězte mi, je možné pokládat takový režim za pevný a stabilní?“

Jan Pavel se usmál. „Stojí na popraskaných základech. Odjakživa, již od začátku.“

„Rád bych vás ujistil, že nejsem válečnický. Americký lid nemá dobytelské sklony. Toužíme po trvalém míru.“

Reagan to prohlašoval se vši upřímností. V kapse saka nosil kartičku s kódy, jimiž mohl odpálit jaderný arzenál. Před místností stál vojenský přidělenec s černou koženou brašnou, která obsahovala příslušné zařízení. Spojené státy celkem vlastnily 23 464 jaderných hlavic, Sovětský svaz 32 049. Reagan je nazýval nástroje armagedonu. Ke zničení celé lidské civilizace by jich stačilo jen pár.

Dal si za cíl, aby k jejich použití nikdy nedošlo.

„Věřím vám,“ pravil papež. „Vaše pověřenkyně se v tomto ohledu vyjádřila velmi přesvědčivě. Je to bystrá žena. Vybral jste si ji dobře.“

Nebyl to Reagan, kdo si ji vybral. Z řad svých atašé na ministerstvu zahraničí ji zvolil ministr Alexander Haig. Jinak ale měl Jan Pavel pravdu. Byla mladá a inteligentní, měla skvělou intuici a Reagan se postupně naučil spoléhat na její úsudek ve všem, co se Vatikánu týkalo.

„Hovoříme-li upřímně,“ řekl, „dovolte mi podotknout, že se podceňujete. I vy umíte zacházet s klamem. Ten kněz, kterého jste tak rozhořčeně pokáral na ranveji v Nikaragui... Prikázal jste mu vzdát se postu ve vládě, a on odmítl. Odmítá dodnes. Něco mi říká, že je dnes vaším špičkovým zdrojem informací o počínání tamní sandinistické vlády. A kdo by ho podezíral – po tak ostré veřejné výtce?“

Jan Pavel to nijak nekomentoval, ale Reagan na něm viděl, že hádá správně. Sandinisté byli pouhé loutky Sovětů. Reaganovi lidé už pracovali na tom, aby se jich Střední Amerika zbavila, a papež zřejmě také.

„Musíme vést politiku hledící daleko do budoucna,“ prohlásil papež. „Politiku, která zahrnuje celou planetu a klade důraz na spravedlnost, svobodu, lásku a pravdu. Naším cílem musí být za všech okolností mír.“

„Bezesporu. Mám jednu takovou teorii.“ Reagan už dospěl k závěru, že je namístě podělit se o ni. „Myslím, že Sověti jsou v podstatě křesťanský národ. Rusové byli křesťany dávno předtím, než se stali komunisty. Pokud se budeme téhle teze držet, myslím, že můžeme docílit toho, aby se miska vah u sovětského lidu přehoupla ve prospěch křesťanství. A jeho dlouho potlačované ideály pak zatlačí komunismus do pozadí.“

Měl obavu, aby jeho slova nezněla papeži příliš podbízivě. Díky návštěvám své zvláštní pověřenkyně ve Vatikánu měl k dispozici podrobné vyhodnocení papežovy osobnosti. Jan Pavel ctil pořádek a bezpečnost a rád jednal na rovinu. Řídil se rozumem, byl přemýšlivý a věcný. Odpuzovala ho mnohoznačnost, impulzivita a extremismus. Než se rozhodl, vždy si všechno důkladně promyslel. A krajně nesnášel, když se mu lidé vlichocovali tím, co podle nich chce slyšet.

ČTRNÁCTÁ KOLONIE

„Vy tomu věříte?“ zeptal se papež. „Upřímně? Do hloubi duše? Celým srdcem?“

„Musím přiznat, Vaše Svatosti, že nechodím pravidelně do kostela. Nepovažuji se za hluboce zbožného. Ale jsem duchovně založen. Věřím v Boha. A čerpám z toho sílu.“

Nelhal.

„A nás dva spojuje ještě jedno,“ dodal.

Jan Pavel zjevně vytušil, co tím myslí. Předchozího roku v rozmezí dvou měsíců byl na ně oba spáchán atentát. Celkem tři střely vypálené z těsné blízkosti. Všechny jen o vlas minuly jejich aortu, jinak by jim přivodily jistou smrt. Reagan utrpěl zásah do plíce, dvě kulky adresované papeži prolétly tělem skrz a jako zázrakem se vyhnuly životně důležitým orgánům.

„Bůh nás oba zachránil,“ řekl Reagan, „takže je nám dopráno uskutečnit, k čemu se chystáme. Jak jinak si to vysvětlit?“

Odedávna věřil, že každý člověk má v životě poslání od Boha a že je to součást plánu přesahujícího lidský svět. Věděl, že i papež věří v sílu symbolických dějů a v ruku Boží prozřetelnosti.

„Souhlasím, pane prezidento,“ přitakal papež polohlasně. „Musíme to udělat. Společně.“

„Můj atentátník byl šílenec. Ale ve vašem případě bych řekl, že za ten útok dlužíte odplatu Sovětům.“

CIA se dozvěděla, že muž, který chtěl Jana Pavla zavraždit, byl napojen na Bulhary a přes ně přímo na Moskvu. Bílý dům poskytl tu informaci Vatikánu. Pravda, chyběl nezpochybnitelný důkaz, ale záměr se nabízel – zničit Solidaritu prostřednictvím likvidace jejího duchovního a morálního

vůdce. Sověti si ovšem nemohli dovolit přímo se namočit do spiknutí s cílem zabít nejvyššího představitele miliardy katolíků.

Ale prsty v něm měli.

„*Je-li možno, pokud to záleží na vás, žijte se všemi v pokoji,*“ ocitoval Jan Pavel z biblického Listu Římanům. „Pomsta by byla dost nekřesťanský počín, nemyslíte?“

Reagan se rozhodl u Listu Římanům setrvat: „*Nechtějte sami odplácet, ale nechte místo pro Boží soud.*“

„*Ale také: Jestliže má tvůj nepřítel hlad, nasyť ho, a má-li žízeň, dej mu pít; tím uhlí řeřavé shrneš na jeho hlavu.*“

Přesně tak to udělají.

Jan Pavel neboli Karol Wojtyła zažil zvěrstva nacistů. Byl u toho, když Polsko těmi nepředstavitelnými hrůzami trpělo, a pracoval v odboji. Po válce se úporně snažil křížit plány Sovětům, kteří polské utrpení prodlužovali. Byl ve všem všudy pravý hrdina, výjimečný člověk, učený a odvážný.

Dodával lidem sílu.

A ocitl se ve správný čas na správném místě a se správnou ideou.

„Když mě na Svatopetrském náměstí srazila kulka,“ řekl teď Reaganovi, „měl jsem předtuchu, že dojdou záchrany, a to přesvědčení mě nikdy neopustilo. Ten den zakročila sama Panna Marie a dovolila mi přežít. Celým srdcem tomu věřím. A kéž mi Bůh odpustí, ale Sovětům odplatu dlužím. Nejen proto, že mě skoro zabili, ale také kvůli tomu, čeho se dopouštěli a stále dopouštějí na mnoha miliónech lidí. Atentátníkovi jsem odpustil. Zašel jsem ho navštívit do cely, pomodlil se s ním a on oplakal svůj hřích. Nyní je načase, aby i ti, kdo ho vyslali, nahlédli, jak zhřešili.“

ČTRNÁCTÁ KOLONIE

Reagan z papežova pohledu vyčetl odhodlání a připravenost k boji. Sám cítil totéž. Bylo mu jedenasedmdesát, ale ještě nikdy se necítil lépe. Po atentátu jako by ho polili živou vodou, připadal si jako znovuzrozený. Věděl, co o něm prohlašují politologové. Od jeho prezidentství se nic moc nečekalo. V posledních desetiletích váha prezidentského úřadu rozdrtila řadu slibných lidí. Kennedy zahynul při atentátu, Johnsona vypudila z úřadu vietnamská válka. Nixon byl donucen rezignovat. Ford vydržel pouhé dva roky a Cartera poslali voliči domů po prvním funkčním období. Reagana kritici označovali za lehkomyšlného kovboje, zestárlého herce, který spoléhá na druhé, že mu řeknou, co dělat.

Jenže kritici se spletli.

Býval kdysi členem Demokratické strany, ale už dávno přešel k republikánům, takže nezapadal do standardních politických škatulek. Mnozí lidé se ho báli a nedůvěřovali mu. Jiní jím opovrhovali. Stal se ale čtyřicátým prezidentem Spojených států a byl odhodlán setrvat v úřadu dalších sedm let. A mýnil ten čas využít za jedním jediným účelem.

Skoncovat s říší zla.

Tak totiž vnímal Sovětský svaz. Kdyby na to byl sám, nedokázal by to. Naštěstí sám nebyl. Měl teď spojence. Spojence, za nímž stála tisíciletá zkušenost s bojem proti despotům.

„Budu na ně ze své strany vytrvale tlačit,“ oznámil papeži. „Politicky a ekonomicky. A vy dělejte totéž po svém, duchovním povzbuzováním Poláků. Hodila by se další návštěva Polska, ale ne hned. Asi tak za rok.“

Jan Pavel už svou vlast jednou navštívil, v roce 1979. Na mši na varšavském náměstí Vítězství se shromáždily tři milióny lidí. Reagan, tehdy uchazeč o Bílý dům, sledoval tu po-

dívanou v televizi. Viděl, jak muž v bílém rouchu vystoupil z papežského letounu a políbil zem. Živě si vzpomínal, co papež pořád dokola opakoval svým krajanům.

Nebojte se.

A v tu chvíli si uvědomil, čeho může tento náboženský vůdce miliardy lidí dosáhnout, obzvlášť když mu patří srdce a mysl miliónů Poláků. Jan Pavel je jedním z nich. Naslouchají mu. Papež si však nemůže dovolit přímočarost. Poselství z Říma musí znít hlasem pravdy, lásky a míru: Bůh existuje a svobodně ho uctívat je nezadatelným právem každého jedince. Moskva bude Jana Pavla napřed ignorovat, ale nakonec zareaguje výhrůžkami. Kontrast mezi těmi dvěma poselstvími bude bít do očí. A Amerika mezitím bude povzbuzovat reformy ve východním bloku, financovat jeho směřování k volnému trhu a odsouvat Sovětský svaz do izolace ekonomicky i technologicky. Pomalu, ale jistě ho nasměruje k bankrotu. Bude brnkat na strunu strachu a paranoie, kterou komunismus tak rád vyvolává u ostatních, ale sám si s ní neví rady.

Bude to dokonalá válka na dvou frontách.

Reagan pohlédl na hodinky.

Už spolu hovořili padesát minut.

Oba jasně chápali svůj úkol a osobní odpovědnost. Nadešla chvíle na závěrečné slovo. Reagan vstal a podal papeži přes stůl ruku.

Papež se také zvedl.

„Kéž úspěšně dostojíme své odpovědnosti vůči lidstvu,“ řekl Reagan.

Papež přikývl. Potřásli si rukama.

„Společnými silami,“ uzavřel Reagan, „zlikvidujeme Sovětský svaz.“

SOUČASNOST

JEDNA

JEZERO BAJKAL, SIBIŘ

PÁTEK 18. LEDNA

15:00

Trpká zkušenost Cottona Malonea poučila, že ocitnout se uprostřed holé pustiny obvykle znamená potíže.

A dnešek nebyl výjimkou.

Stočil letadlo do protisměru, aby si ještě jednou obhlédl terén pod sebou, než přistane. Nízko na západě visel bledý, jakoby kovový kotouč slunce. Led na hladině Bajkalu byl teď v zimě dost silný, aby se po něm dalo jet vozem. Už zahlédl nákladáky, autobusy i osobní auta křižující zamrzlý mléčně bílý povrch všemi směry. Stopy jejich kol narýsovaly dočasnou silniční síť. Další auta parkovala u děr na rybaření. Malone si vybavil, že na začátku dvacátého století položili přes zamrzlé jezero dokonce koleje, aby usnadnili zásobování vojáků za rusko-japonské války.

Statistické údaje týkající se Bajkalu jako by pocházely z jiného světa. Jezero vzniklo před třiceti milióny let v příkopové propadlině, je nejstarší na světě a nachází se v něm pětina celosvětových zásob sladké vody. Ústí do něj tři stovky řek,

ale vodu odvádí pouze jediná. Bajkal je téměř šest set padesát kilometrů dlouhý a až osmdesát kilometrů široký a jeho nejhlubší místo leží více než půldruhého kilometru pod vodou. Obepínají ho břehy o délce dvou tisíc kilometrů a z křišťálové hladiny vyčnívá třicet ostrovů. Leží více než tři tisíce kilometrů západně od Pacifiku a pět tisíc kilometrů východně od Moskvy a na mapě vypadá jako půlměsíc zasazený do Sibíře, pusté a prázdné čtvrtiny Ruska podél mongolských hranic. Je součástí světového kulturního dědictví. To Malonea také mírně zneklidnilo, protože i památkový statut obvykle věstil potíže.

Vodě i pevnině vládla tvrdou rukou zima. Teploty se pohybovaly hluboko pod nulou, všude ležel sníh, ale momentálně našťěstí nechumelilo. Malone se chopil řízení a vyrovnal let ve dvou stech metrech. Z kabinového topení mu dýchal na nohy teplý vzduch. Letadlo, které mu poskytly ruské vzdušné síly, odstartovalo z mrňavého letištěátka poblíž Irkutska. Malone netušil, co je důvodem tak těsné rusko-americké spolupráce, ale Stephanie Nelleová chtěla, aby toho využil. Ke vstupu do Ruska se obvykle vyžaduje vízum. V minulosti, když pracoval jako agent pro Magellan Billet, musel mnohokrát použít falešné. I na celnicích bývaly problémy. Tentokrát se ale žádné papírování nekonalo, v příjezdu mu nebránil žádný úřední šiml. Přicestoval do země novou dvousedadlovou verzí ruské stíhačky Suchoj/HAL a přistál na letecké základně severně od Irkutska, kde na parkovací ploše postávalo pětadvacet bombardérů středního doletu Tupolev Tu-22M. Palivo dočerpával za letu z tankovacího letounu Iljušin Il-78. Na základně už měl připravenou helikoptéru a ta ho dopravila na jih k čekajícímu letadlu.

ČTRNÁCTÁ KOLONIE

Byl to dvouplošník Antonov An-2, jednomotorový letoun se skořepinovou kabinou, do jejíž zadní části se vejde dvanáct pasažérů. Čtyři listy rotoru se prokousávaly mrazivým vzduchem a lehký aluminiový trup se neustále otrásal. Malone tenhle stroj sovětského letectva moc neznal, ale už zjistil, že letí pomalu a spolehlivě a snadno se ovládá. Tenhle konkrétní byl navíc vybaven lyžemi, které umožňovaly odstartovat na sněhu.

Dokončil obrat a upravil kurz na severovýchod, podél hustě zalesněných svahů, ze kterých jako zvířecí tesáky trčela skalnatá bradla a obří balvany. V dálce se na jednom kopci odráželo slunce od stožárů vysokého napětí. Terén na druhém břehu jezera se každou chvilku měnil, rovné holé úseky potečkované skupinkami dřevěných domků se střídaly s březovými, jedlovými a modřínovými háji. Nad nimi čněly zasněžené hory. U jednoho skalnatého hřebene Malone dokonce zahlédl staré dělostřelecké baterie. Měl za úkol prozkoumat shluk budov přiléhající na východním pobřeží k místu, kde zakončila svou dlouhou pouť z Mongolska řeka Selenga. Její pískem zanesené ústí vytvářelo působivou deltu se spleť kanálů, ostrůvků a zamrzlých rákosin.

„Co vidíš?“ zeptala se ho do sluchátek Stephanie Nelleová.

Komunikační systém Antonova byl propojen s Maloneovým mobilním telefonem, takže spolu mohli mluvit. Jeho bývalá nadřízená monitorovala dění z Washingtonu.

„Fůru ledu. Člověk by nevěřil, že něco tak obrovského může tak pevně zamrznout.“

Ledem jako by prosakoval temně modrý opar. Rozvířený jemný sníh se nad ním ve slunci třpytil jako diamantový prach. Malone nad zkoumaným místem proletěl ještě jednou

a prohlížel si budovy dole. Zatím to tu znal jenom ze satelitních záběrů.

Teď se mu nabízel pohled z ptačí perspektivy.

„Hlavní dům stojí stranou od vesnice, asi půl kilometru na sever,“ ohlásil.

„Nějaké známky aktivity?“

Domy sroubené z klád vypadaly tiše, jen chuchvalce kouře stoupající z komínů naznačovaly, že v nich někdo žije. Shlukly se k sobě jakoby nahodile. Do osady i ven vedla jediná černá silnice lemovaná sněhem, dominantu tvořil kostel ze žlutých a růžových prken, se dvěma cibulovitými kupolemi. Osada se tulila ke břehu – od vody ji dělila jen oblázková pláž. Podle Maloneových informací byl východní břeh řidčeji obydlen i navštěvován. Ve zhruba padesáti vesnicích a městečkách tam žilo osmdesát tisíc lidí. Jižní cíp měli zvlášť přes léto v oblíbě turisté, ale zbytek pobřeží, táhnoucí se stovky kilometrů, zůstával opuštěný.

A právě proto vznikla osada, kterou měl pod sebou.

Její obyvatelé ji nazývali Čajanije neboli „naděje“. Toužili po jediném – aby je svět nechal na pokoji, a ruská vláda jim přes dvacet let vycházela vstříc. Byli Rudá garda, poslední bašta skalního komunismu v novém Rusku.

Maloneovi bylo řečeno, že hlavní dům je někdejší dača. Už od Leninových časů vlastnil každý cti dbalý sovětský vůdce nějaké venkovské sídlo a ti, kdo spravovali provincie daleko na východě, nebyli žádná výjimka. Zdejší dača se uhnízdila na skále ve tvaru velrybího hřbetu, která vybíhala do zamrzlého jezera na konci silničky klikatící se lesem zasněžených borovic. A nebyla to žádná dřevěná zahradní chatka. Její okrově žluté průčelí prozrazovalo, že je buď z cihel, nebo z be-

ČTRNÁCTÁ KOLONIE

tonu. Byla jednopatrová a měla střechu z břidlicových tašek. Vedle ní parkovala dvě terénní vozidla. Z komínů domu a jednoho dřevěného přístavku se valil hustý kouř.

Nikde v dohledu nebyla živá duše.

Malone dokončil přelet, zahnul zpátky na západ, nad jezero, a ještě jednou se kruhem vracel. Létal hrozně rád a příroda ho obdařila talentem ovládat pohybující se stroje. Brzy využije lyží a přistane na ledu osm kilometrů od městečka Babuškin. Doroluje k doku, který prý touhle roční dobou lodě nevyužívají a kde na něj má čekat pozemní doprava, aby se mohl vydat na sever na detailnější obhlídku.

Naposledy přeletěl nad osadou a dačou a klesal na závěrečné přiblížení k Babuškinu. Vzpomněl si na Velký sibiřský ledový pochod za ruské občanské války. Přes zamrzlý Bajkal se stahovalo třicet tisíc vojáků. Hodně jich zahynulo a jejich těla uvěznil led až do jara, kdy konečně klesla do hlubiny. Tyhle končiny jsou surové a kruté. Jakže to kdysi napsal jeden spisovatel? *Lhostejné k cizím, mstivé k nepřipraveným.*

Docela by tomu věřil.

Vtom ho upoutal záblesk za hustými borovicemi, jejichž tmavozelené větve se ostře vyjímaly na bílém pozadí zasněžené země. Zpoza stromů cosi vylétlo a řítilo se to k němu. Zanechávalo to za sebou kouřovou stopu.

Střela?

„Mám problém,“ ohlásil. „Někdo po mně střílí.“

Díky letitým zkušenostem zareagoval automaticky. Zahnul ostře doprava dolů a prudce klesal. Ovládat antonov bylo jako řídit osmnáctikolový kamión. Naklonil nos letadla ještě víc a přešel prakticky do střemhlavého letu. Muž, který mu letadlo předával, ho varoval, ať drží berany hodně pevně,

a měl pravdu – vzpíraly se jako vzteklý býk, až všechny nýty vibrovaly. Střela prosvištěla kolem a uťala obě levá křídla. Celý trup se otrásl. Malone vyrovnal let a odhadl škodu. Z nosných ploch zbyl jen potah, kolem roztržštěných konců obnažených vzpěr hvízdal vzduch.

Letadlo okamžitě začalo ztrácet stabilitu.

Rozhoupalo se a Malone měl co dělat, aby ho udržel pod kontrolou. Mířil do ostrého severního protivětru a rychlost klesla na necelých padesát uzlů. Hrozilo, že ji ztratí úplně.

„Co se děje?“ dožadovala se Stephanie.

Berany se dál vzpouzely, ale pevně je svíral a nabíral výšku. Motor řval, jako by kolem projížděla spanilá jízda Pekelných andělů, vrtule se zoufale snažila udržet letoun ve vzduchu.

Vtom se ozvalo lupnutí.

Motor zaškytal.

Malone pochopil, co se stalo. Vrtule už nevydržela nápor. Kontrolky se rozblikaly.

„Zasáhla mě střela země-vzduch,“ odpověděl Stephanii. „Ztrácím nad letadlem kontrolu a jdu k zemi.“

Motor zhasl.

Všechny přístroje přestaly pracovat.

Kokpit byl vpředu i po stranách prosklený, sedadlo druhého pilota prázdné. Malone se rozhlédl, co má pod sebou. Neviděl nic než modravý led Bajkalského jezera. An-2 se rychle měnil z letadla v třiapůltunovou mrtvou váhu.

Malonea přepadla hrůza. Hlavou mu blesklo: Takhle mám umřít?

DVĚ

WASHINGTON

2:20

Stephanie Nelleová zírala na mikrofon na pracovním stole. Přímé spojení s Cottonovým telefonem umlklo.

„Jsi tam?“ zeptala se znovu.

Odpovědělo jí jen ticho.

V uších jí zněla Cottonova poslední slova.

„Ztrácím nad letadlem kontrolu a jdu k zemi.“

Pohlédla přes stůl na Bruce Litchfielda, dočasně pověřeného řízením ministerstva spravedlnosti, a tudíž ještě dva dny jejího šéfa. „Má potíže. Někdo ho sestřelil střelou země-vzduch.“

Momentálně pracovala z kanceláře v budově ministerstva. Normálně by byla pohodlně uvelebená ve svém doupěti v ústředí Magellan Billetu v Atlantě. Ale to už teď nešlo a vzhledem k blížící se inauguraci nového prezidenta ji převeleli na sever do Washingtonu.

Dobře věděla proč.

Aby na ni Litchfield mohl dohlížet.

V prosinci opustila úřad Harriett Engleová, třetí ministryně spravedlnosti za prezidentství Dannyho Danielse. Dvě Danielsova prezidentská období končila. Brzy nastoupí nový prezident a moci nad Bílým domem a polovinou Kongresu se ujme druhá strana. Danny dělal, co bylo v jeho silách, aby dopomohl ke zvolení svému člověku, ale nepodařilo se. Jeho osobní kouzlo zřejmě platilo výlučně pro něj. Litchfield tady v tuhle nekřesťanskou hodinu vysedával, protože byl dočasně pověřen řízením ministerstva spravedlnosti – a také zbytků Magellan Billetu.

Přede dvěma měsíci, den po Díkůvzdání, Stephanii informovali, že je odvolána z řídící funkce, a nejen to – celý Magellan Billet byl rozpuštěn. Nový ministr spravedlnosti, kterého příští týden potvrdí ve funkci Senát, se nechal slyšet, že podle jeho názoru se činnost Magellan Billetu překrývá s mnoha dalšími rozvědnými a kontrarozvědnými zpravodajskými útvary, jimiž se to v okolí vlády jen hemží. Ministerstvo spravedlnosti prý už jeho služby nepotřebuje, takže Billet bude zrušen a jeho agenti převeleni jinam.

„Přenecháme tu věc k vyřízení Rusům,“ řekl Litchfield. „Požádali nás o pomoc a vy jste jim vyhověla, takže teď je to jejich problém.“

„To snad nemyslíte vážně. Jde o našeho člověka. Nemůžeme spoléhat, že se o něj postarají jiní.“

„Ale můžeme. A nezapomeňte, že jste tam Malonea poslala bez mého svolení.“

„Požádal mě o to prezident Spojených států.“

Na Litchfielda to valný dojem neudělalo. „My dva jsme se spolu dohodli, že přese mě půjdou *veškerá* operativní roz-

ČTRNÁCTÁ KOLONIE

hodnutí. Nestalo se. A oba víme proč – protože bych to nepovolil.“

„Váš souhlas jsem nepotřebovala.“

„Ale potřebovala. Víte přece, že existuje pracovní dohoda, že stávající vládní garnitura bude tu novou o všem informovat a že počínaje minulým týdnem budou veškerá operativní rozhodnutí společná. Informovat novou vládu je můj úkol. Tahle operace však bůhvíproč proběhla jednostranně.“

Litchfield byl kariérním úředníkem ministerstva úctyhodných osmnáct let. Daniels ho jmenoval prvním náměstkem ministra spravedlnosti, Senát jmenování potvrdil a Litchfield ten post zastával pět let. Nový ministr zatím nerozhodl, kdo z nejvyššího vedení si svou pozici udrží. Jak Stephanie věděla, pro Litchfielda byla kariéra nade všechno. A tak když budoucí ministr naznačil, že by se Magellan Bille-tu rád zbavil, skočil po té příležitosti, aby mu dokázal, že chce kopat za nový tým. Za jiných okolností by Stephanie podobné byrokratické zasahování nestrpěla, ale v posledních dnech před inaugurací se ocitla ve vakuu. Její autorita se rozplynula. Heslem dne se stala změna, nikoli zásadovost.

„Snažila jste se tu akci držet pod pokličkou,“ obořil se na ni Litchfield. „Ale já se o ní stejně dozvěděl. Proto jsem teď uprostřed noci tady. Ať vám ji Bílý dům odsouhlasil, nebo ne, spadla klec.“

„Radši doufejte, že Cotton z té bryndy nevyvázne,“ varovala ho stejně neformálním tónem.

„Jak tomu mám rozumět?“

„To snad ani nechtějte vědět.“

„Uvědomte Rusy, k čemu došlo, ať to vyřeší,“ nařídil.

„Vlastně jste mi ani nevysvětlila, proč tam prezident Malone poslal.“

Ne, nevysvětlila, přestože Litchfield by jistě chápal hodnotu toho, že někomu poskytli službu. Ve Washingtonu se tomu říká „půjčka za oplátku“. Služba vynese protislužbu. Tak to chodilo zvlášť v letech předtím, než založila Billet. Jejích dvanáct agentů byli sami právníci s dodatečným výcvikem ve zpravodajské činnosti a špionáži. Cottona najala mezi prvními, přetáhla ho od námořnictva a JAGu. Absolvoval práva na Georgetownu. Pracoval pro ni dvanáct let, pak odešel předčasně do výslužby a přestěhoval se do Kodaně, kde nyní vlastnil antikvariát. V posledních letech se opakovaně stávalo, že ho okolnosti vtáhly zpět do Stephaniina světa. Nedávno ho začala najímat jako externistu. Dnešní akce, obyčejná průzkumná mise, byla právě takový případ.

Jenže se něco zvrtilo.

„Udělejte, co vám říkám,“ přikázal Litchfield.

To tak. „Bruci, tuhle agenturu vedu ještě dva dny já. Do té doby ji budu řídit podle svého. Jestli se vám to nelíbí, tak mě vyhodte. Ale budete to muset vysvětlit v Bílém domě.“

Věděla, že si Litchfield nemůže dovolit tu pohrůžku ignorovat. Prezidentem byl ještě pořád Danny Daniels a ten už dlouho využíval Billet jako svou údernou jednotku. Litchfield byl typický washingtonský prodejný ouřada. Měl jediný cíl – přežít a udržet si židli pod zadkem. Za jakoukoli cenu. Stephanie s ním v minulosti přišla do kontaktu jen párkrát, ale o jeho oportunismu si cvrlikali vrabci na střeše. Takže si určitě netroufne poměřovat svaly s úřadujícím prezidentem. Nejenže by prohrál, ale vyvolal by nežádoucí pozornost. Jestli se chce stát členem nové vlády, musí napřed přečkat tu starou.

ČTRNÁCTÁ KOLONIE

„Podívejte, nic ve zlém, ale vaše éra skončila,“ přemlouval ji. „Prezidentova také. Nemůžete prostě oba vyklidit pole? Jistě, Billet řídíte vy. Ale už nemáte agenty, kteří pro vás pracovali. Jsou pryč. Zbýváte jen vy. Nemáte co na práci krom nějakého toho úklidu. Běžte domů. Odpočívejte. Užívejte si života.“

Už ji to taky napadlo. Začínala za Reagana na ministerstvu zahraničí, pak přešla do rezortu spravedlnosti, nakonec jí svěřili Magellan Billet. Vedla ho dlouho, ale teď je zřejmě po všem. Od svých zdrojů se dozvěděla, že těch deset miliónů ročně, které Billet stál, bude přesměrováno do veřejných služeb, PR a dalších oblastí, aby si nově obsazené ministerstvo spravedlnosti vylepšilo pověst. Asi tomu přikládali větší váhu než rozvědné činnosti. Špehování přenechají jiným – CIA, NSA a všemožným dalším písmenkovým agenturám.

„Povězte mi, Bruci, jaké to je, být věčně ten druhý? Nikdy nestát na kapitánském můstku? Pořád dělat druhého důstojníka?“

Zakroutil hlavou. „Vy jste ale stará megera.“

Ušklíbla se. „Megera? Asi ano. Stará? To ne. Jedno ale jsem určitě – ředitelka Magellan Billetu, ještě dva dny. Jsem sice poslední zbylý zaměstnanec, ale pořád tady velím. Takže mě buď vyhodte, nebo vypadněte.“

Myslela to smrtelně vážně.

A zvlášť to, že není stará. Až do dneška její osobní spis neobsahoval žádnou poznámku o věku. Kolonka pro datum narození zela prázdnotou.

Litchfield vstal. „Dobře, Stephanie. Ať je tedy po vašem.“

Propustit ji nemohl a oba to věděli. Ale 20. ledna v pole dne už to půjde. Právě proto Cottona pověřila, ať odjede do

Ruska okamžitě, a nežádala o souhlas. Nový ministr spravedlnosti se šeredně mylil. Ministerstvo Magellan Billet potřebovalo. Smyslem Billetu bylo pracovat tam, kam prsty jiných zpravodajských agentur nedosáhnou. Proto jeho ústředí sídlilo skoro devět set kilometrů jižně v Atlantě, daleko od washingtonské politiky. Tím rozhodnutím, které před lety učinila, mu zajistila nezávislost a výkonnost. A byla na svůj odkaz hrdá.

Litchfield odpochoval, ale v jednom měl pravdu. Všichni její agenti byli pryč a kanceláře v Atlantě zavřené.

Neměla v úmyslu převzít jinou funkci v rámci ministerstva ani se nechat vyhodit. Radši se odporoučí sama. Je načase užívat si penze a najít si jiné koníčky. Ani ji nenapadne vysedávat celé dny doma.

V hlavě se jí s obvyklou uklidňující lehkostí roztočila kolečka. Cotton se dostal do maléru a spoléhat na Rusy nemínila. Od začátku jí nevonělo, že jim má důvěřovat, ale neměla jinou možnost. Cottonovi vysvětlila, co to obnáší za rizika, a ten ji ujistil, že si na ně dá pozor. Jak to tak vypadalo, momentálně existovalo jen jedno místo, kam se obrátit o pomoc.

Sáhla po mobilu.

A odeslala textovou zprávu.

TŘI

VIRGINIE

2:40

Luke Daniels miloval boj, ale o kterém klukovi z Tennessee to neplatí? Na střední škole si užil rvaček habaděj, hlavně kvůli holkám, a v dalších šesti letech jako ranger u armády snad ještě víc. Loni si párkrát zabojoval v roli agenta Magellan Billetu, ale těm dnům bohužel odzvonilo. Už obdržel rozkaz „vyrazit na pochod“: převedeli ho do Obranné zpravodajské agentury DIA. Nastupoval v pondělí, den po inauguraci nového prezidenta.

Do té doby měl oficiálně dovolenou.

Přesto byl teď nad ránem tady, přilepený za jiný vůz.

O pomoc ho osobně požádal jeho strýc, dosluhující prezident Spojených států. Dřív se spolu skoro vůbec nestýkali, ale poslední dobou se snažili vzájemný vztah vylepšit. Upřímně řečeno, Luke byl rád, že může vypomoci. Magellan Billet mu přirostl k srdci a měl rád Stephanii Nelleovou. A teď se po ní vozila banda politiků přesvědčených, že spolklí všechnu moudrost světa. Strýc byl na odchodu do ústraní, nad

jeho politickou kariérou se pomalu zavírala voda. Zřejmě se ale přece jen vyskytlo ještě něco, ještě jeden problém, který si vyžádal prezidentovu i Stephaniinu pozornost.

Ti dva se mu jako obvykle nenamáhalí vysvětlit, proč má to auto sledovat. Jeho terčem byla rodilá Ruska jménem Anja Petrovová, blondýnka s hezkou postavou, jemnými rysy v oválném obličejí a vysokými lícními kostmi. Měla dlouhé svalnaté nohy tanečnice a pohybovala se sebejistě a uvážlivě. S oblibou nosila upnuté levisky zastrčené do kotníkových bot. Make-up zásadně nepoužívala, což jí propůjčovalo nádech tvrdosti – možná záměrně. Na Luka udělala velký dojem a mrzelo ho, že se nesetkali za jiných okolností. Tohle dvoudenní špehování se mu docela zamlouvalo.

Nejspíš měla ráda restaurace Cracker Barrel: dneska do nich zašla dvakrát, na oběd a za pár hodin na večeři. Po jídle odjela do jednoho virginského motelu západně od Washingtonu, u mezistátní silnice I-66. Strýc Lukovi poskytl základní informace: že jí je třicet čtyři a je milenkou Alexandra Zorina, postaršího bývalého agenta KGB, který v současnosti žije na jižní Sibíři. Do minulého týdne po Zorinovi neštěkl ani pes. Pak cosi vyděsilo jak Rusy, tak strýčka Dannyho natolik, že Luka angažovali coby loveckého ohaře a Cottona Malonea poslali na předsunutou hlídku za oceán.

„Hlavně se nenech načapat,“ varoval prezident. „Drž se jí jako klíště. Na každém kroku. Zvládneš to?“

Jejich vztah byl mírně řečeno vachrlatý, ale Luke musel uznat, že strýc se vyzná. Americe bude chybět a Lukovi zas bude chybět práce u Magellan Billetu. Do DIA se netěšil. Po střední škole se vyhnul vysoké, dal se radši k armádě a nakonec zakotvil v Billetu.

ČTRNÁCTÁ KOLONIE

Ten už ale bohužel patřil minulosti.

Luke se držel za sledovaným autem o kilometr zpátky, schválně si nechával velkou mezeru, protože na mezistátní bylo jiných vozů pomálu a noc byla klidná a jasná. Před půlhodinou ještě hlídkoval u motelu. Pak se najednou vynořila Anja se sekerou v ruce, hupsla do auta a vyrazila směrem na západ. Momentálně se nacházeli poblíž Manassasu a Anja hodila před výjezdem blinkr. Sjel z dálnice za ní a uviděl, že zahrnula na jih po dvouprouté venkovské okresce. Bude jí muset nechat ještě větší náskok, protože tady se na rozdíl od dálnice nevyskytuje nic, co by odvedlo pozornost.

Kam sakra může takhle v noci jet?

A se sekerou?

Napadlo ho, že zavolá strýčkovi Dannymu a probudí ho. Dostal na něj přímé číslo spolu s rozkazem, ať okamžitě ohlásí cokoli neobvyklého, ale zatím si vlastně jen vyrazili na projíždku na venkov.

Asi po kilometru Anja zase odbočila.

Nikde v dohledu nic nejelo a krajina kolem byla ponořená do tmy, takže zhasl světla a pomalu dojel k místu, kde Anjino auto uhnulo pryč z okresky.

Seděl za volantem své chlouby a největšího potěšení. Stříbrný mustang, rok výroby 1967, věnoval sám sobě jako dárek, když byl ještě u armády. Ustájil ho v garáži u svého washingtonského bytu a byla to jedna z mála osobních věcí, na kterých doopravdy lpěl. Rád se s ním projížděl ve dnech volna, které Stephanie Nelleová všem svým agentům ordinovala jednou za měsíc. Koupil ho za pětadvacet tisíců od chlápka, který zoufale potřeboval hotovost, a ve srovnání s běžnou tržní cenou to bylo za hubičku. Vůz byl v bezvadném stavu,

měl čtyřstupňovou ruční převodovku a nadupaný motor V8, 320 koní. Se spotřebou to žádná sláva nebyla, ale tuhle mašinu sestrojili lidem pro radost v dobách, kdy galon benzínu stával pětadvacet centů.

Uviděl, že ze silnice odbočuje příjezdovka vyznačená po stranách těžkými kamennými sloupky, do kterých byla zasažena ozdobná brána z krouceného železa. Její otevřená křídla visela v pantech nakřivo. Dlážděná cesta se za ní ztrácela ve tmě mezi stromy. Nepřipadalo v úvahu jet po ní dál, protože netušil, jak je dlouhá a co ho na konci čeká. Bude lepší jít po svých, a tak zhasl reflektory, popojel jen kousek za bránu a odstavil tam auto mezi stromy. Vystoupil a tiše zaklapl dvířka. Noc byla studená, ale nemrzlo. Státy u středního Atlantiku zažívaly neobvykle mírnou zimu, husté sněžení z posledních let se jim vyhýbalo. Luke byl navíc navlečený v silných manšestrácích, svetru, nepromokavé bundě a rukavicích. V podpažním pouzdru měl svou berettu vyfasovanou v Magellan Billetu. Baterku si nepřivezl, ale přinejhorším si vypomůže mobilem. Jen se ujistil, že vypnul hlasité vyzvání.

Dal se do poklusu.

Po pár stovkách metrů se ocitl před temnou masou neúhledného dvoupatrového domu, posleповaného z různých křídel a přístaveb. Nalevo se táhla travnatá plocha ztuhlá námrazou. Così se tam pohnulo a Luke spatřil, jak těsně nad trávníkem přelachtala sova. Oživilo to v něm vzpomínky na dětství, kdy vyrůstal na venkově v Tennessee. Černá sameťová obloha byla posetá zářícími hvězdami, jako by ji někdo propíchal špendlíkem. Měsíc dorostl teprve do první čtvrti. Před domem Luke zahlédl zaparkované auto a u předních

ČTRNÁCTÁ KOLONIE

dveří se mihla baterka. Rád by věděl, kdo tu bydlí; nikde nebylo ani stopy po jmenovce, poštovní schránce nebo čemkoliv, co by naznačovalo adresu.

Držel se pod stromy a plížil se pěšinou mezi dotěrnými šlahouny ostružin. Chlad mu začínal pronikat až na kůži, ale přitom se potil tělesnou námahou a rostoucím vzrušením. Na průčelí domu napočítal třicet šestnáctitabulkových oken. Za žádným se nesvítilo. Vtom zaslechl ránu, jako by třeskl kov o kov, a zaprašnění dřeva. Uskočil za strom a vykoukl zpoza kmene. Padesát metrů před ním zmizel světelný kužel baterky v domě. Tak neomalený vstup ho zarážel, ale když popošel blíž, došlo mu, že dům je zchátralý a opuštěný. Zvenčí působil viktoriánsky, překládaná prkna se zdála neporušená, ale rozlézala se po nich plíseň a poznamenalo je počasí. Některá okna v přízemí byla na rozdíl od těch horních zatlučená fošnami, základy obrůstaly křovím a plevelem. O tohle místo se už léta nikdo nestará.

Čím dál víc mu vrtalo hlavou, komu to tu asi patří. A proč sem uprostřed noci přijíždí na návštěvu ruská občanka. Existoval jediný způsob, jak to zjistit, a tak vykročil z mlázi a zamířil k těžkým dřevěným dveřím, kterými se právě vloupala dovnitř.

Připravil si do ruky berettu a vešel. Hlídal si každý krok. Ocítl se v prostorné vstupní hale, na podlaze ještě pořád ležel koberec a zbylo tu i pár kusů nábytku. Do patra se vinulo točité schodiště a za pozotvíranými dveřmi se rýsovaly přilehlé místnosti se zataženými závěsy na oknech. Malba oprýskávala, štuk se drolil, na tapetách naskákaly nesčetné puchýře. Příroda se pomalu zmocňovala toho, co jí kdysi patřilo.

Před Lukem se táhla do nitra domu chodba.

Připadalo mu, jako by stanul v hrobce. Zaposlouchal se.
Vtom se ozvaly nějaké zvuky.

Bouchání.

Někde vzadu v přízemí.

O patnáct metrů dál prořaly chodbu paprsky světla.

Luke se k nim kradl a dával si záležet, aby kamuflaval svoje kroky randálem z té zadní místnosti. Anja Petrovová očividně kašlala na to, jestli na sebe upozorní. Nejspíš předpokládala, že široko daleko není ani živáčka. A za normálních okolností by se nepletla.

Došel k otevřeným dveřím, kterými padalo do chodby světlo. Opatrně nakoukl zpoza zárubně dovnitř a spatřil prostornou, dřevem obloženou místnost, která asi bývala studovnou. U jedné stěny se tyčila od podlahy až ke stropu knihovna, prázdné police v ní porůznu popadaly nebo visely nakřivo. Zalétl pohledem ke stropu. Zdobily ho štukové ornamenty. Nábytek žádný. Anja se zaměřila na protější zeď, kde kutala díru do dřevěného obložení. A nebrala si přitom servítky. Sekerou se uměla ohánět jaksepatří. Baterku si odložila na zem, ale na to, aby mohla zhodnotit svoje pokroky, jí ta trocha světla stačila.

Lukovým úkolem bylo pozorovat, ne zasahovat.

Hlavně se nenech načapat.

MLátla do zdi dál a dál, odštípávala kusy dřeva, dokud nevysekala velký otvor. Luke si uvědomil, že to nebyla obvodová zeď, ale přepážka, a že je za ní dutina. Anja vykopl zbytek dřeva, očistila kraje a posvítla si dovnitř baterkou.

Odložila sekeru.

A zmizela v té díře.

ČTYŘI

GIVORS, FRANCIE

8:50

Cassiopeia Vittová si příliš pozdě uvědomila, že je něco v nepořádku. V uplynulých dvou dnech její dělníci v lomu vyvrtali do vápence řadu otvorů, ne za pomoci moderních vrtaček, ale tak, jak se to dělalo před osmi sty lety – dlouhým kovovým majzlíkem s hvězdicovitým zakončením, který byl tlustý jako mužský palec. Sekali do skály, pak majzlík pootočili a bušili dál a celý postup nesčetněkrát opakovali, dokud nevysekali díru hlubokou přes deset centimetrů. Otvory byly na šířku dlaně od sebe a jejich řada se v čelní stěně skály táhla na délku deseti metrů. Měřidlo nepoužívali. Jako za starých časů jim místo něj posloužila šňůra s navázanými uzly. Nakonec do otvorů nalili vodu, zakryli je a nechali vodu zmraznout. Kdyby právě bylo léto, nacpali by do nich dřevo a polévali ho, nebo by štěpili skálu kovovými klíny. Naštěstí teplota klesla natolik, že jim nabídla pomocnou ruku matka příroda.

Lom se nacházel tři kilometry od Cassiopeiina francouz-

ského sídla. Už skoro deset let tady tvrdě dřela, aby vybudovala hrad pomocí nástrojů, materiálů a technik dostupných ve třináctém století. Zakoupila pozemek, na kterém kdysi žil jediný svatořečený francouzský král, Ludvík IX. Stála na něm zřícenina hradu, ale také zámek ze šestnáctého století, který si přestavěla na svůj domov a pojmenovala ho Royal Champagne podle jízdního regimentu Ludvíka XV.

Symbolem šlechtické moci bývala kamenná věž, a tak hrad v Givorsu ve středověku vybudovali jako pevnost s hradbami, příkopy, rohovými strážními baštami a především onou velkou hlavní věží. Teď už tři sta let chátral a pro Cassiopeiu se jeho záchrana stala životním posláním. Okolí stejně jako za středověku i dnes skýtalo bohatě vody, kameň, úrodné půdy, písku i dřeva – všeho, čeho je ke stavbě zapotřebí. Na výplatní listině měla lamače, kameníky, tesaře, zedníky, kováře i hrnčíře. Pracovali pro ni šest dní v týdnu, oblečení a vybavení přesně jako jejich kolegové před osmi sty lety. Hrad byl přístupný veřejnosti a peníze za vstupné pomáhaly hradit náklady, ale většinu prací Cassiopeia financovala ze svých vlastních, nemalých zdrojů. Odhadovala, že potrvá ještě zhruba dvacet let, než bude konečně hotovo.

Lamači obhlédli otvory. Voda v nich zmrzla na kámen a skálou se rozbíhala síť drobných prasklin značící, že účelu bylo dosaženo. Skála se tyčila do výše desítek metrů a přední stěnu měla hladkou, nenarušenou puklinami nebo výčnělky. V posledních měsících z ní odspodu postupně odtěžili veškerý použitelný materiál a teď se dostali zhruba do výšky deseti metrů. Pohybovali se na nejvyšší plošině lešení zbudovaného ze dřeva a lan. Tři dělníci se chopili palic a začali tlouci do nástrojů zvaných *chase-masse*, které se podobaly kladivu

ČTRNÁCTÁ KOLONIE

s předním koncem vytvarovaným do půloblouku s ostrými hroty. Přiřkládali je k prasklinám a ty svými údery rozšiřovali. Postupovali podél čela skály a rázové vlny jim pomáhaly štěpit kámen v místech, kde už působením ledu v otvorech částečně popukal sám. Byla to pracná technika, to ano, ale fungovala.

Cassiopeia přihlížela, jak dělníci s *chase-masse* krok za krokem postupují a kov zvoní o kov v téměř melodickém rytmu. Řada dlouhých prasklin naznačovala, že se dílo daří.

„Už se to odlamuje,“ vykřikl varovně jeden lamač.

Pro ostatní to byl signál přestat.

Mlčky stáli a pozorovali skalní stěnu, která se zvedala dalších dvacet metrů nad jejich hlavy. Zdejší šedobílý vápenec obsahoval hodně magnezia, takže byl mimořádně tvrdý a mimořádně vhodný pro stavební účely. Dole už čekal koňský potah s fůrou sena, aby odštípnuté kusy velké tak, aby jimi dokázal manipulovat jeden člověk, odvezl rovnou na staveniště. Seno sloužilo jako přirozená podestýlka, aby se kameny nerozbily. Ty větší opracují přímo tady a odvezou je až pak. Lom byl srdcem všech stavebních aktivit.

Cassiopeia se dívala, jak se praskliny zvětšují a houstnou. Dělníkům začínala pomáhat gravitace. Konečně se uvolnil kvádr o velikosti mercedesu, odloupl se od skály a zřítíl se na zem. Dělníky jejich práce zřejmě těšila. Ji také. Z tohohle lomu získají ještě spoustu kamene. Ve skalní stěně vznikla díra jako po vypadlém zubu, první v téhle výšce. Postupně se budou přesouvat doleva a doprava, budou shazovat další balvany a nakonec přistaví lešení výš. Ráda sledovala své muže při práci – muže oblečené po starodávnu až na moderní kabáty a rukavice a také přilby a ochranné brýle, na kterých

trvala pojišťovací společnost. Snad nad tou nedůsledností historie přimhouří oko.

„Dobrá práce, kluci,“ pochválil je předák.

Přikývla na souhlas.

Muži začali slézat podél dřevěných podpěr níž. Ona se ještě chvilku zdržela nahoře a kochala se pohledem na lom. Většina dělníků pro ni pracovala už roky. Dobře jim platila, měli zajištění celoroční práci, ubytování a stravu. Francouzské univerzity ji navíc vytrvale zásobovaly stážisty dychtivými podílet se na tak inovativním projektu. Přes léto zaměstnávala sezónní pracovníky, ale teď uprostřed zimy zůstávalo jen tvrdé jádro. Dnešek si vyhradila na obhlídku staveniště a tady v lomu začala. Tři ze čtyř hradebních zdí už byly téměř hotové a právě odtěžený balvan vydatně přispěje k dokončení té poslední.

Náhle uslyšela prasknout kámen.

A vzápětí znovu.

Nebylo to nic neobvyklého; docházelo k tomu, kdykoli narušili celistvost skalního bloku.

Zvedla hlavu ke skále nad sebou. Shora se zase ozval rachot a praskání.

„Zmizte,“ křikla na dělníky. „Rychle! Utečte!“

Mávala na ně, ať honem slezou z lešení. Netušila, co se tam nahoře děje, ale opatrnosti není nikdy nazbyt. Praskot sílil a sléval se jako vzdálená střelba ze samopalů, zvuk, který znala až příliš dobře. Musí také pryč. Rozběhla se k druhému konci prkenné lávky, kudy se snadněji slézalo dolů. Nahoře se odštípl kus vápence a dopadl na podlažku kus od ní. Lešení se jí rozhoupalo pod nohama. Ztrácela rovnováhu a neměla se čeho chytit. Plácla sebou na vymrzlá prkna a držela

ČTRNÁCTÁ KOLONIE

se jejich okrajů, dokud houpání neustalo. Dřevěná konstrukce zřejmě přečkala atak díky pružnosti lan. Zdola se ozvalo volání; sháněli se po ní, jestli je v pořádku.

Zvedla se na kolena a vyklonila se dolů. „Ano, je to dobré.“

Vstala a otřepala ze sebe prach.

„Budeme muset lešení zkontrolovat,“ zavolala. „Schytalo pořádnou pecku.“

Vtom se ozval další rachot.

Vzhlédla a pochopila, co se děje. Skála se nad místem, kde odtěžili balvan, drolila podél sedimentárního zlomu. Z gravitace se stal nepřítel nemilosrdně využívající každého slabého místa. Kámen někdy i přes svou zdánlivou nezdolnost bývá křehký jako dřevo.

Skálou otrásl dvojí mohutné zarachocení připomínající explozi.

Shora se snesla sprška kamenné tříště a prachu. Lešení jen o vlas minul velký balvan a řítil se k zemi. Cassiopeia nemohla utíkat dopředu, protože by musela proběhnout nejnebezpečnějším místem. A tak se otočila na patě a hnala se na opačný konec lávky. Za ní se znova zřítíl na prkna odštípnutý kus vápence a roztrástil je.

Viděla, že všichni dělníci už prchli z nebezpečné zóny.

Zbývala jen ona.

Na odkryté trámové konstrukce se zřítíl další obří balvan. Brzy už nebude mít na čem stát. Pohlédla dolů a spatřila o deset metrů níž vůz se senem. Snad ta hromada bude stačit, i když dvakrát jistá si tím nebyla.

Ke svojí smůle neměla jinou možnost.

Mohutně se odrazila a vrhla se dolů. Jestli odhadla délku

skoku správně, přistane přímo v seně. Slyšela, jak se za ní lešení pod vražedným útokem balvanů hroutí, a radši zavřela oči. Vteřinu poté se zabořila do sena a to ztlumilo její tvrdý dopad. Otevřela oči, zahleděla se do nebe a poslouchala crescendo padajícího kamení a tříštěného dřeva.

Zvedla se a obhlédla tu zkázu.

K nebi se zvedala mračna prachu.

Ze všech stran se k ní sbíhali dělníci, aby se ujistili, že je celá. Přikývla a ještě jednou si ověřila, že ani jim se nic nestalo.

„Jak to tak vypadá, budeme ten binec muset uklidit,“ pozdechla si.

Seskočila z vozu celá rozklepaná, ale nehody se stávají, zvláště při takhle náročném projektu. Zatím se na staveništi díkybohu nikdo vážněji nezranil.

Cassiopeia vystudovala na pařížské univerzitě *l'École pratique des hautes études* obor středověká architektura a diplomovou práci napsala o Pierrovi de Montreuil, propagátorovi gotického stylu, který žil ve 13. století. Navrhnout vlastní hrad jí trvalo téměř rok a doufala, že se dožije jeho dokončení. Nebylo jí ještě ani čtyřicet, takže věk tomu nebránil. Problém vězel v nebezpečích, jimž občas čelila – a zdaleka se to netýkalo jen padajícího kamení. Během let se přichomýtla ke skutečně děsivým věcem. Pracovala pro cizí vlády, zpravodajské agentury, dokonce i pro prezidenty a pečlivě si hlídala, aby neskouzla do nebezpečné rutiny. Jenže když se dlouho pohybujete v blízkosti ozbrojených lidí, dříve či později se vám přihodí něco nepěkného. Prozatím jí přálo štěstí.

Jako dneska.

Dělníci se rozběhli k sutinám.

ČTRNÁCTÁ KOLONIE

Cassiopeii zavibroval v kapse telefon.

Poslední dobou těsněji spolupracovala s rodinnou korporací se sídlem v Barceloně. Matka a otec jí firmu jakožto výlučné dědičce odkázali a stala se její jedinou akcionářkou. Vlastnila miliardová aktiva rozprostřená na šesti kontinentech. Vyřizovat běžné obchodní záležitosti ji nebavilo, a tak je většinou přenechávala schopným úředníkům. V posledních týdnech ale věnovala chodu firmy větší pozornost, takže předpokládala, že jí zase volá výkonný ředitel. Dnes už spolu jednou mluvili.

Přišlo jí však upozornění na textovou zprávu.

Ťukla na ikonu a spatřila jméno odesílatele.

STEPHANIE NELLEOVÁ.

Zatrnulo v ní. Stephanie byla poslední, nebo přinejmenším předposlední osoba, se kterou by chtěla mluvit.

Přečetla si vzkaz.

Cotton je v maléru a neříkala bych ti to, kdyby to nebylo zlé.

PĚT

JEZERO BAJKAL, RUSKO

Malone zavřel oči, aby si pročistil hlavu. Když chtěl přežít, měl k dispozici jen jeden pokus, a tak sevřel berany a stočil nos přímo do protivětru. Úmyslně zpomaloval skoro do úplného zastavení. Rus, který mu letadlo předával, se chlubil, že An-2 dokáže při protivětru třicet uzlů klidně i couvat. Někteřím pilotům se prý povedlo domanévrovat s ním k zemi jako s padákem. Malone se k jeho vytahování stavěl pochybovačně, ale brzy na vlastní kůži vyzkouší, jestli na něm něco je.

Letadlem zacloumaly turbulence. Přitáhl berany a vyrovnal křídla, což nebyla žádná hračka, když z těch dvou nalevo zbývaly jen pahýly. Motor zůstával mrtvý, přístroje nefungovaly a kabina, teď už nevytápěná, rychle promrzala. Dech se mu u úst srážel do šedavých obláčků. Ještě že byl navlečený jako pumpa. Přímo na těle měl termoprádlo, navrch větruvzdornou nepromokavou vrstvu a mezi tím pořádnou izolaci, všechno z ruské armádní výstroje. Na rukou měl rukavice, na nohou vysoké boty a na bundě ze speciálních vláken kapuci s kožešinovým lemem.

ČTRNÁCTÁ KOLONIE

Cítil, jak letová rychlost klesá; letadlo se drželo ve vzduchu jen díky protivětru. Vtom zaslechl dvě mohutné rány. Na křídlech se námahou ohnuly profilové lišty náběžných hran. Ztrácel výšku, ale ne pozvolna – prudce se propadal. Pomocí řídicích ploch jakžtakž obnovil stabilitu a letadlo vyrovnal, přesto ale padalo dál. Podíval se z okna a viděl, jak se mu žene vstříc modravý led pocukrovaný sněhem. Letadlo se naklánělo střídavě na jednu a na druhou stranu, ale dokázal tomu houpání čelit a držet nos proti větru. V oknech se odráželo slunce. Zpředu na něj útočil nepolevující ledový vítr, fungoval jako motor a nadnášel ho. Letoun se pod tlakem větrných poryvů snášel k zemi pozpátku. Malone neměl ponětí, jak a do čeho dole narazí. Bylo mu jen jasné, že to ani náhodou nebude hladké přistání. Rychle si zkontroloval, jestli má dost utažené popruhy, a připravil se.

Dosedl na zem ocasem napřed a lyže se roztříštily. Vzápětí letadlem smýkl prudký točivý přízemní vítr. Skřípot kovu po ledové krustě Malonea ubezpečil, že ve vzduchu už není. Od tvrdého nárazu ho zabořilo až v hlavě, jako by se mu vykratoval mozek, vychrlil gejzír jisker a ty mu vybuchovaly před očima. Na jazyku ucítil pachut' krve. Nemohl dělat vůbec nic, jen doufat, že to pekelné klouzání a drncání brzy skončí. Konečně zapracovala hmotnost a letadlo zastavilo. Naposledy maličko sklouzlo dozadu a roztočilo se jako káča. Zaplať pánbůh, že kolem bylo dost místa.

Vibrace ustaly.

Neslyšel nic než šumění krve v uších a svůj vlastní dech.

Usmál se.

Tomuhle se tedy říká premiéra.

Kdysi býval stíhací pilot, prošel výcvikem u námořnictva

a měl dodnes platnou pilotní licenci pro komerční lety. Létal s nejrůznějšími typy letadel, prostě s kdekým. Ale vsadil by se, že jen málokomu se povede ve vzduchu zastavit, přistát pozadu a dožít se toho, aby o tom mohl vyprávět.

Rozepnul si popruhy a s přimhouřenýma očima se zadíval na třpytivou namodralou pláň. Z dálky se k němu blížil omlácený nákladák, pod zašedlými stříkanci břečky na kapotě a bocích prosvítal tmavočervený nátěr. Pak si všiml, že pod trupem letounu se šíří louže tekutiny. V mrazivém vzduchu sílil smrad benzínu. Uvědomil si, že z proražené nádrže vytéká palivo, a sakra hodně. Nákladní vůz se lehkým oparem nad jezerní hladinou hnál přímo k němu. Snad mu někdo jede na pomoc. Odvoz do Babuškina, kde na něj čeká pozemní doprava, by mu bodnul. Teď už potřeboval nejen prozkoumat daču, ale také zjistit, kdo ho sestřelil.

Nákladák se přibližoval, od pneumatik mu odletoval sních. Trupem letadla cloumal vítr a v kabině byla čím dál větší zima. Malone si narazil na hlavu kapuci a přitáhl si ji k promrzlým uším. Billetovskou berettu měl zastrčenou v podpažním pouzdře pod bundou. Mobil měl ještě pořád propojený s komunikačním zařízením antonova. Zrovna se ho chystal vytáhnout, když nákladní vůz třicet metrů od něj zabrzdil a zevnitř vyskočili dva muži s automatickými puškami. Zírali na něj zpod otvorů v lyžařských maskách.

Tohle není obyčejný uvítací výbor.

Přikrčili se a zamířili.

Malone se skulil ze sedadla přesně ve vteřině, kdy zahřměla palba.

Kulky roztříštily přední sklo. Zasypal ho déšť střepů. Aluminiová skořepina neměla šanci odolat strelám velké ráže –

ČTRNÁCTÁ KOLONIE

hladce prolétávaly skrz. Musí ven. A hned. Proplížil se dvířky do zadního prostoru.

Prý že to bude snadná průzkumná mise!

Sáhl pod bundu pro pistoli. Pak si uvědomil, že východ z kabiny vede na opačnou stranu, než stojí ten nákladák. Otevřel si ho a vyskočil na led. Palba neustávala, rozléhala se široko daleko a na letadlo pršely střely. Doufal, že získá aspoň pár vteřin, než těm zabijákům svitne, že práskl do bot.

Opatrně, aby ho letadlo krylo před jejich pohledy, se dal do běhu.

Po dvaceti metrech se zastavil a ohlédl se.

Střelba utichla.

Jednoho z těch mužů zahlédl u vrtule, druhý právě obcházel letadlo zezadu kolem ocasu. Soustředili se na havarovaný stroj, ne na něj. Z trupu dál crčelo palivo, naoranžovělá tekutina se roztékala po ledu. Za normálních okolností se od kulky nic nevznítí, to se stává jenom v televizi. Jenže Malone věděl, že pro letecký benzín tohle pravidlo neplatí. Ten chytne raz dva.

Zamířil doprostřed trupu a dvakrát vypálil.

Ani jeden z těch chlapů neměl šanci cokoli podniknout.

Oblohu rozzářila exploze a vzápětí Malonea zasáhla tlaková vlna. Srazila ho na led. Bylo to jako říznout sebou na beton. Dvakrát se překulil a znovu pohlédl na letadlo, jenže z toho už skoro nic nezbylo, stejně jako z těch dvou potíživců. Proměnili se v ohořelé hromádky zčernalého masa a karbonizovaných kostí.

Podobně dopadl i jeho telefon.

Takže v tuhle chvíli nemá, jak někoho kontaktovat.

Oběhl ten výjev zkázy a šlehajících plamenů na druhou

stranu k nákladáku. V zapalování našťestí visely klíčky. Na jednom sedadle se válela příruční vysílačka. Vyšplhal do kabiny, zmáčkl přepínací tlačítko a zeptal se: „Kdo mě slyší?“

„Já,“ ozval se anglicky mužský hlas.

„A vy jste kdo?“

„Co kdybyste se představil první?“ otázal se ten hlas perfektní angličtinou.

„Jsem chlap, co zrovna zlikvidoval dva střelce s puškami.“

„Tak to jste si zadělal na malér.“

„Těch mám řůu. Proč jste mě sestřelili?“

„Proč jste tady?“

Pravý důvod mu Malone sdělit nemohl, a tak to zkusil jinak. „Co kdybychom se spolu sešli osobně a probrali to? Jsem Američan, ne Rus. Tedy pokud vás to zajímá.“

„Čenichal jste kolem mého domu.“

V tu chvíli Maloneovi došlo, s kým mluví.

„Jmenuju se Cotton Malone. A vy musíte být Alexandr Zorin.“

Ticho mu dosvědčilo, že se střelil.

„Předpokládám, že teď máte k dispozici nákladní vůz,“ řekl Zorin.

Malone překryl palcem mikrofon a nechal ho chvíli čekat. V puse měl vyprahlo jak na Sahare. Konečně přisvědčil. „Je teď jen a pouze můj.“

„Z místa, kde jste, zamiřte na východ. Sjedzte z jezera na silnici. Je tam jen jedna. Pokračujte po ní k severu, dokud neuvídíte observatoř. Tam na vás budu čekat.“

ŠEST

ČAJANIJE, RUSKO

16:20

Alexandr Zorin ze sebe v zádveří shodil oblečení, sehnul se a prošel dveřmi chráněnými kožešinou. Prostor, do kterého vstoupil, byl šerý a ponurý. V rohu poblikávala lojová svíčka, v jejímž světle se matně rýsovala kruhová místnost z otesaných klád. Stěny bez oken měla uhlově černé od sazí z mnoha ohňů, které tu čadily desítky let. Uprostřed se tyčila hromada kamenů, pod nimiž plápolala březová polena. Po jedné straně se schůdkovitě zvedaly řady borových lavic. Komínový otvor ve stropě odváděl kouř, takže v místnosti zůstávalo jen horko z rozpálených kamenů. Dýchalo se tu ztěžka a pot se z člověka jen lil.

„Líbí se ti moje černá lázeň?“ zeptal se Zorin druhého muže, který už čekal uvnitř usazený na jedné lavici.

„Stýskalo se mi po nich.“

Oba byli nazí a ani jeden se za své tělo nestyděl. Zorinovo zůstávalo pevné, hrudník měl jako sud a rýsovaly se mu na něm svaly, přestože mu zanedlouho bude dvašedesát. Jen

levou stranu prsou mu hyzdila stará bílá hrbolatá jizva po ráně nožem. Byl vysoký a dával si záležet, aby z jeho výrazu číselo nezdolné sebevědomí. Hřívá černých vlasů jako vřdyc-ky volala po hřebenu a nůžkách. Ženy dodnes letěly na jeho chlapecké rysy, zvlášť na úzký nos a rty zděděné po otci. Právě oko měl zelené a levé hnědé nebo šedé, podle toho, odkud na ně zrovna dopadalo světlo. Tenhle rys mu pro změnu odkázala matka. Někdy mu připadalo, že má dvě různé tváře, a mnohokrát té anomálie dokázal využít. Byl hrdý na své vzdělání získané formálním studiem i samostudiem. Desítky let strádal ve vyhnanství, ale naučil se potlačit svoje potřeby i zvyklosti a smířil se s vnuceným sestupem do nižších vrstev, kde se mu dýchalo úplně jinak – jako rybě vyvržené na písek.

Popošel k lavici a posadil se na navlhlá prohrátá prkna. „Tohle je přesná replika černé lázně ze starých časů.“

Baňu podobnou téhleté mívaly kdysi všechny vesnice. Poskytovala únik před celoroční sibiřskou zimou. Většina jich ale zanikla spolu s někdejším světem.

Zorinův host byl Rus přinejmenším o deset let starší. Vypadal netečně a krutě, ale hlas měl příjemný. Zažloutlé zuby prozrazovaly těžkého kuřáka. Světlé vlasy mu nad zkoseným čelem ustupovaly, ale přesto si je česal dozadu. Nijak se ne snažil svůj nevalný zevnějšek vylepšit. Jmenoval se Vadim Belčenko a na rozdíl od Zorina vyhnanství nikdy nezažil.

Zavržení ovšem ano.

Kdysi býval velmi důležitou osobou, vrchním archivářem První hlavní správy KGB neboli zahraniční rozvědky. Po pádu Sovětského svazu a skončení studené války se jeho práce rázem stala nepotřebnou. Na utajování přestalo záležet.

ČTRNÁCTÁ KOLONIE

„Jsem rád, že jsi za mnou přijel,“ poděkoval Zorin. „Už to trvá příliš dlouho a musí se to vyřešit.“

Belčenko byl téměř slepý, ale šedý zákal na očích mu dodával nádech kmetské moudrosti. Zorin ho sem nechal přivést přede dvěma dny. Kdyby Belčenko nedal na prosbu, následoval by místo ní rozkaz, ale nebylo to potřeba. Host se od svého příjezdu zdržoval prakticky neustále v černé lázni, nasával teplo a ticho.

Vážení čtenáři,

právě jste si přečetli přesně deset tisíc slov, jež jsme vám na základě svolení autora mohli nabídnout jako bezplatnou ukázkou. Pokud chcete číst dál, stačí maličko: koupit si tuto knihu u vašeho oblíbeného prodejce elektronických knih. Přejeme příjemný čtenářský zážitek!